

# As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

*Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles*

## Pienen lapsen kaltainen

Presidentti Jeffrey R. Holland

*kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti*

April 2025 general conference

*I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.*

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [reponds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago,

*Todistan, että vauvat, lapset ja nuoret ovat näkymiä Jumalan valtakunnasta maan päällä kukoistaen kaikessa sen voimassa ja kauneudessa.*

Jeesus aloitti kuolevaisen elämänsä viimeisen vuoden lisäämällä apostoliensa kouluttamista. Jotta Hänen sanomansa ja Hänen kirkkonsa säilyisivät Hänen jälkeensä, oli painettava vielä enemmän ymmärrystä niiden 12 hyvin tavallisen miehen sydämeen, jotka olivat tunteneet Hänet tuskin kahta vuotta.

Eräänä päivänä Jeesus näki omin silmin kahdentoista joukossa kiistelyä ja kysyi myöhemmin: ”Mistä te matkalla keskustelitte?” Ilmeisen nolostuneina he ”olivat vaiti”, aikakirja kertoo. Mutta tämä suurin kaikista opettajista havaitsi heidän sydämensä ajatukset ja aisti henkilökohtaisen ylpeyden ensimmäisen häivähdyksen. Niinpä Hän ”kutsui luokseen lapsen –

ja sanoi: ”Totisesti: ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

Se, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.”

On syytä huomata, että jo ennen Kristuksen syntymää kuningas Benjaminin jäähyväissaarna sisälsi tämän syvällisen huomautuksen lapsen nöyryydestä. Siinä sanotaan: ”Luonnollinen ihmisen on Jumalan vihollinen – ja on oleva aina ja ikuisesti, ellei hän – tule pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta ja tule lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi – nöyräksi, – sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta – niin kuin lapsi [suhtautuu isäänsä].”

On tietenkin olemassa lapsellisia taipumuksia, joita emmerohkaise. Kaksikymmentäviisi

my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swear-ing streak from time to time.

vuotta sitten siihen aikaan kolmevuotias tyttären-poikani puri viisivuotiaista siskoaan käsivarteen. Vävyni, joka sinä iltana oli huolehtimassa lapsista, opetti kuumeisesti tyttarelleen kaikki mieleensä tulevat opetukset anteeksiannosta ja päätteli lopulta, ettei pikkuveli luultavasti edes tiennyt, miltä purema käsivarteen tuntui. Tuo epäviisas isällinen huomautus toimi noin minuutin, ehkä puolentoista minuutin ajan, kunnes lastenhuoneesta kuului ikkunoita helisyttävä parkaisu ja tyttärentyttäreni huusi tyynesti: "Nyt hän tietää."

Mitä meidän siis tulee nähdä näiden elämän juniorien hyveissä? Mikä sai itsensä Kristuksen kyyneliin koko Mormonin kirjan herkimmissä kohtauksessa? Mitä Jeesus opetti, kun Hän kutsui alas taivaallisen tulen ja suojelevia enkeleitä niiden lasten ympärille ja käski aikuisia katsomaan pienokaisiaan?

Emme tiedä, mikä innoitti kaikkeen siihen, mutta minun on ajateltava, että sillä oli jotakin tekemistä heidän puhtautensa ja viattomuutensa, heidän synnynnäisen nöyryytensä kanssa ja sen kanssa, mitä sevoisituoda elämäämme, jos säilytämme sen.

Miksi eräs kirjoittaja käyttää epätoivon päivistämme sanoja "turhuuksien turhuus"? Kuinka juuri "ihmislasten turhamaiset kuvitelmat ja ylpeys" ovat sanoja, jotka luonnehtivat sitä suurta ja avaraa rakennusta, joka Lehin näyssä oli hengellisesti niin kuollut? Entä soralilaiset, se ryhmä, joka rukoili niin omahyväisesti? Heistä Alma sanoi: "Oi Jumala, he [rukoilevat] sinun puoleesi suullansa, samanaikaisesti kun pöyhkeilevät – maailman turhuuksilla."

Toisaalta – onko mitään suloisempaa, puhtaampaa tai nöyrympää kuin rukoileva lapsi? On aivan kuin taivas olisi läsnä huoneessa. Jumala ja Kristus ovat hyvin todellisia, mutta muille myöhemmin kokemus voi olla pinnallisempi.

Kuten vanhin Richard L. Evans lainasi suunnilleen 60 vuotta sitten: "Monet meistä väittävät olevansa kristittyjä, silti – emme suhtaudu Häneen vakavasti. – Me kunnioitamme Häntä, mutta emme seuraa Häntä. – Me lainaamme Hänen sanojaan, mutta emme elä niiden mukaan." "Me ihailemme Häntä, mutta emme palvele Häntä."

Kuinka erilaista elämä voisi olla, jos maailma arvostaisi Jeesusta enemmän eikä käyttäisi Hänen nimeään vain rienaavaan kiroiluun aika ajoin.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was

Mutta lapset todella rakastavat Häntä, ja tämä rakkaus voi siirtyä heidän muihin suhteisiinsa elämän leikkikentällä. Yleensä jopa varhaisvuosinaan lapset rakastavat niin helposti, he antavat anteeksi niin auliisti, he nauravat niin ihasuttavasti, että kylmin, kovinkin sydän sulaa.

Luettelo jatkuu jatkumistaan. Puhtaus? Luotamus? Rohkeus? Luonteenlujuus?

Tulkaa kanssani katsomaan nöyryyttä, jota eräs nuori, hyvin rakas ystäväni osoitti Jumalan edessä.

Tammikuun 5. päivänä 2025 – 91 päivää sitten – Easton Darrin Jolleylle annettiin Aaronin pappeus ja hänet asetettiin diakoniksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.

Niin kauan kuin Easton pystyi muistamaan, hän oli halunnut jakaa Herran ehtoollisen sakramenttia. Mutta tähän pyhään mahdollisuuteen liittyi vatsaa väentävä pelko siitä, että hän epäonnistuisi, että hän kaatuisi, että häntä kiusattaisiin tai että hän nolaisi itsensä ja perheensä.

Eastonilla on nimittäin harvinainen ja erittäin tuhoisa sairaus, Ullrichin synnynnäinen lihasdystrofia. Se on vähitellen täyttänyt hänen nuoren elämänsä valtavilla haasteilla ja samalla murskannut hänen toiveensa ja unelmansa tulevaisuudesta. Hän joutuu pian pysyvästi pyörätuoliin. Hänen perheensä ei puhu siitä, mikä odottaa häntä sen jälkeen.

Asettamisensa jälkeisenä sunnuntaina Easton jakoi sakramenttia ensimmäistä kertaa. Hänen henkilökohtaisena kannustimenaan oli se, että hän voisi mennä isänsä eteen, joka oli seurakunnan piispa, ja jakaa hänelle nämä pyhät vertauskuvat. Odottaessaan tuota tehtävää hän oli anonut ja pyytänyt, itkenyt ja anellut sekä saanut lupauksen siitä, ettei kukaan, ei kukaan, yrittäisi auttaa häntä. Monista syistä – henkilökohtaisista – hänen täytyi tehdä tämä yksin ja ilman apua.

Kun pappi oli murtanut leivän ja siunannut sen – vertauskuvan, joka kuvaa Kristuksen murrettua ruumista – Easton murtuneen kehonsa kanssa kulki vaivalloisesti ottamaan vastaan tarjottimensa. Seurakuntakeskuksen lattialta korokkeelle oli kuitenkin kolme isoa askelmaa. Niinpä saatuaan tarjottimensa hän ojensi tarjottimen niin korkealle kuin pystyi ja asetti sen kaidetta korkeammalla olevalle tasolle. Sitten hän istuutui yhdelle korkeista askelmista ja kiskoi molemmin käsin oikean jalkansa ylös ensimmäiselle askelmalle. Sitten hän kiskoi vasemman jal-

at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, "I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do."

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, "Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven."

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God's ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ's priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God's sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

kansa samalle askelmalle ja niin edelleen, kunnes hän oli vaivalloisesti päässyt henkilökohtaisen kolmiportaisen mount everestinsä huipulle.

Sitten hän keinotteli itsensä tukipylvään luo, jonka avulla hän pystyi nousemaan seisomaan. Hän meni takaisin tarjottimen luo. Vielä muutama askel, ja hän seiso i piispan – isänsä – edessä, joka kyyneleet silmissään ja kasvoillaan joutui pidättelemään itseään, ettei olisi halannut tätä täydellisen rohkeaa ja uskollista poikaa. Ja Easton, jonka kasvoilla karehti helpotus ja leveä hymy, olisi voinut hyvinkin sanoa: "Minä olen kirkastanut [isäni] saattamalla päätökseen työn, jonka [hän antoi] tehdäkseni."

Usko, uskollisuus, puhtaus, luottamus, kunnia ja lopulta rakkaus isään, jota hän niin halusi miellyttää. Nämä ja kymmenkunta muuta ominaisuutta saavat myösmeidätsanomaan: "Se, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa."

Sisareni, veljeni ja ystäväni, kauneimpien tunteieni näkymien luettelon kärjessä ovat vauvat, lapset ja nuoret, jotka ovat yhtä tunnollisia ja korvaamattomia kuin ne, joihin olemme tänään viitanneet. Todistan, että he ovat näkymiä Jumalan valtakunnasta maan päällä kukoistaen kaikessa sen voimassa ja kauneudessa.

Samassa todistuksen hengessä todistan, että Joseph Smith näki nuorena sen, mitä hän sanoi nähneensä, ja keskusteli niiden kanssa, joiden kanssa hän sanoi puhuneensa. Todistan, että nöyrä ja puhdas Russell M. Nelson on Jumalan asettama ja lahjakas profeetta ja näkijä. Koko elämäni ajan jatkuneen lukemisen tuloksena todistan, että Mormonin kirja on antoisin kirja, mitä olen koskaan lukenut, ja pienen asuinsijani lakikivi valtakunnassa, jossa on monta huonetta. Todistan, että pappeus ja rukous palauttavat elämäni – Kristuksen pappeus ja teidän rukouksenne. Tiedän kaiken tämän olevan totta ja todistan siitä kaikista Jumalan pojista uskollisimman ja nöyrimmän nimessä – Alfa n ja Oomegan, suuren Minä olen, ristiinnaulitun, luotettavan todistajanimessä – nimittäin Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.